

РЕШЕНИЕ

№ 5001

гр. София, 21.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 21.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Цветанка Паунова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **3706** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 107, ал. 2 от Закона за автомобилните превози (ЗАВП).
Образувано е по жалба на Б. С. Ч. против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-1407/15.03.2022г., издадена от директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ С. към Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“.

В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност на заповедта. Твърди се, че товарният автомобил е отдаден под наем на лицензирана фирма, като с него се извършват превози за собствена сметка – строителна механизация, която дейност по принцип не подлежи на лицензионен режим по смисъла на ЗАВП. Иска се отмяна на заповедта.

Ответникът – директор на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ С. не взема становище по жалбата.

Административен съд София-град, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема следното:

Предмет на оспорване в настоящото производство е заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-1407/15.03.2022г., издадена от директора на РД „Автомобилна администрация“ С. към ИА „Автомобилна администрация“, с която са приложени следните принудителни административни мерки: 1.) По чл. 106а, ал. 1, т. 1, б. „а“ от Закона за автомобилните превози – временно спиране от движение, чрез сваляне и отнемане на предна регистрационна

табела на специален автомобил марка М., модел „ТГА 41.480“ с рег. [рег.номер на МПС] от кат. N3G - до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 месеца и 2.) По чл. 106а, ал. 1, т. 4, б. „б“ от Закона за автомобилните превози – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство с №[ЕИК] на водача Б. С. Ч. с ЕГН [ЕГН] - до отстраняване на нарушението, но за не повече от година.

Заповедта е издадена на основание чл. 107, ал. 1 във вр. с чл. чл. 106а, ал. 1, т. 1, б. „а“ и т. 4, б. „б“ ЗАВП, а от фактическа страна е мотивирана с констатациите, съдържащи се в Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 318018 от 14.03.2022г.

В обстоятелствената част на заповедта е посочено, че на 14.03.2022г., около 11:30 часа, след постъпил сигнал за ПТП от тел. 112, в [населено място], на Софийски околовръстен път, под пътен възел с [улица], с посока на движение [улица], при извършена проверка за спазването на ЗАВП, ЗДВП и издадените по приложението им подзаконовни нормативни актове, И. М., инспектор в РД „АА“ С., е установил, че Б. С. Ч., водач на специален автомобил марка М., модел „ТГА 41.480“ с рег. [рег.номер на МПС] от кат. N3G, собственост на Б. С. Ч., извършва обществен превоз на товар /хумус/, видно от товарителница серия М № 676767 от 14.03.2022г. по маршрут [населено място], [улица]до кв. Бункера, съгласно пътен лист № 303001 от 14.03.2022г.

Прието е, че собственикът и водач на МПС Б. Ч. извършва обществен превоз на товар без за специален автомобил марка М., модел „ТГА 41.480“ с рег. [рег.номер на МПС] да е издадено удостоверение за обществен превоз на товари или не е включено в списъка на превозните средства към лиценза на Общността, видно от направена справка в база данни отдел „Лицензи“ в ИА „АА“ [населено място].

Като доказателства по делото са приобщени товарителница серия М № 676767 от 14.03.2022г., пътен лист № 303001 от 14.03.2022г., като и справка от отдел „Лицензи“ в ИА „АА“.

По делото са разпитани като свидетели И. М., актосъставител, и Е. Г., свидетел при установяване на нарушението и при съставянето на акта – инспектори в РД „АА“ С., които потвърждават констатациите, отразени в АУАН.

Не е спорно по делото, а и от приобщените доказателства – СУМПС №[ЕИК] и Свидетелство за регистрация на МПС, се установява, че специален автомобил марка М., модел „ТГА 41.480“ с рег. [рег.номер на МПС] е собственост на Б. Ч., който го е управлявал към момента на проверката от инспекторите на РД „АА“ С..

Видно от договор за наем на строителна механизация, Б. С. Ч., в качеството му на собственик - наемодател, е предоставил на фирма [фирма] товарен автомобил – MAN TGA с рег. [рег.номер на МПС] за временно възмездно ползване.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган по чл. 107, ал. 1 ЗАВП, съгласно който принудителните административни мерки по чл. 106 и 106а се прилагат с мотивирана заповед на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация" или упълномощени от него длъжностни лица.

Процесната заповед е издадена от директора на Регионална дирекция „АА“ С., който с т. 4 от заповед № РД-01-553/23.11.2021г. на изпълнителния директор на ИА „АА“ (л. 40) е оправомощен да издава заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 106 и чл. 106а ЗАВП.

При постановяването на заповедта са спазени изискванията за писмена форма и реквизити на административния акт. Изрично са посочени, както правното основание за прилагане на принудителните административни мерки - чл. 106а, ал. 1, т. 1, б. „а“ и т. 4, б. „б“ ЗАВП, така и фактическите съображения за издаването на заповедта. В акта се съдържа словесно описание на констатирания от контролните органи нерегламентиран обществен превоз на товари. Фактическата обстановка е описана и чрез изрично позоваване на констатациите в съставения АУАН № 318018 от 14.03.2022г.

Заповедта е издадена в съответствие с чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, независимо че е посочен единствено крайният срок на мерките – 12 месеца/година. Административният орган няма как да определи срок, за който се налага мярката в рамките на 12 месеца. Разпоредбата на закона гласи, че мярката "временно спиране от движение на моторно превозно средство" се налага до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 месеца, т.е. продължителността на мярката е под условие – до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 месеца, което от двете събития настъпи първо – отстраняването на нарушението или изтичането на срока от 12 месеца. Тъй като продължителността на мярката е определена от закона, административният орган не е имал задължение да излага съображения и мотиви относно срока на същата. Същото се отнася и за мярката по чл. 106а, ал. 1, т. 4, б. „б“ ЗАВП.

При проявлението на юридическите факти, съдържащи се в хипотезата на визираната норма, органът е длъжен да приложи предвидената в диспозицията ПАМ и то за посочения срок – до отстраняване на нарушението. Вярно е, че същият е относително определен, но това съвсем не е равнозначно на неопределеност, изискваща допълнително конкретизиране. Напротив – моментът, до който ще действа мярката, е изрично дефиниран в закона и е обусловен от факта на отстраняване на нарушението. В хипотезата на чл. 106а, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗАВП органът действа в условията на обвързана компетентност. Следователно възпроизвеждайки текста на чл. 106а, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗАВП, в частта относно срока на мярката, органът не е нарушил изискването за мотивираност на волеизявлението си, а е изпълнил точно нормативното предписание. Същото се отнася и за мярката по чл. 106а, ал. 1, т. 4, б. „б“ ЗАВП, която е разписана по същия начин – отнемането на СУМПС е до отстраняване на нарушението, но за не повече от година.

В този смисъл е актуалната практика на ВАС - решение № 290 от 13.01.2022 г. по адм. д. № 6731/2021 г. на ВАС, VII отд.; решение № 1378 от 15.02.2022 г. по адм. д. № 8610/2021 г. на ВАС, VII отд.

В решение № 12968 от 17.12.2021 г. по адм. д. № 5866/2021 г. на ВАС, VII отд. е посочено следното: „Следователно възпроизвеждайки текста на чл. 106 а, ал. 1, т. 4, б. "б" ЗавтП в частта относно срока на мярката, противно на изводите на АС - Силистра и обратно на досегашната практика на Върховния административен съд (в това число: решение № 8826 от 23.07.2021 г., постановено по адм. дело № 5039/2021 г., VII о. на Върховния административен съд, решение № 8825 от 23.07.2021 г., постановено по адм. дело № 5045/2021 г., VII о. на Върховния административен съд, решение № 7663 от 25.06.2021 г., постановено по адм. дело № 5911/2021 г., VII о. на Върховния

административен съд, решение № 6454 от 28.05.2021 г., постановено по адм. дело № 13522/2020 г., VII о. на Върховния административен съд), която с оглед възприетото становище следва да се изостави, органът не е нарушил изискването за мотивираност на волеизявлението си, а е изпълнил точно нормативното предписание“.

При постановяване на заповедта не са допуснати съществени процесуални нарушения. Органът е събрал необходимите доказателства, с което правилно е установил фактическата обстановка.

Заповедта съответства с материалния закон.

По смисъла на чл. 106а, ал. 1 ЗавП за преустановяване на административните нарушения по този закон се прилагат изрично посочени ПАМ, имащи характер на преустановителни ПАМ. Именно такива са и мерките по чл. 106а, ал. 1, т. 1, изразяващи се във "временно спиране от движение на моторно превозно средство до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 месеца“, съответно „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач“.

За прилагане на ПАМ по чл. 106а, ал. 1 ЗавП е необходимо да е извършено административно нарушение, в случая по т. 1, б. „а“ и т. 4, „б“, в какъвто смисъл са фактическите констатации на контролните органи, а именно извършване на обществен превоз на товари с моторно превозно средство, без да има издадено удостоверение за обществен превоз на товари или да има заверено копие към лиценза на Общността. Коментираният ПАМ се осъществяват, според чл. 106а, ал. 2, т. 1 и 3 ЗавП, чрез сваляне на предната табела с регистрационен номер и отнемането ѝ заедно с документа, удостоверяващ регистрацията на превозното средство, в случаите по ал. 1, т. 1 и 3, букви "б" и "в", съответно чрез отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство и контролния талон към него - в случаите по ал. 1, т. 4 и 5.

Съгласно чл. 6, ал. 1 от Закона за автомобилните превози, обществен превоз на пътници и товари се извършва от превозвач, който притежава лиценз за извършване на превоз на пътници или товари на територията на Република България, лиценз за извършване на международен превоз на пътници или товари – лиценз на Общността, удостоверение за регистрация за извършване на "Пътна помощ" или удостоверение за регистрация – за извършване на таксиметрови превози на пътници, и документи, които се изискват от този закон. Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация" води регистър към лицензите на Общността и лицензите за извършване на превоз на пътници или товари на територията на Република България. Р. съдържа: № на лиценза, наименование и правна форма на превозвача, ЕИК, адрес на управление на превозвача, имената на професионално компетентното лице, брой копия или удостоверения към съответния лиценз, издадените наказателни постановления, списък на превозните средства, с които превозвачът извършва дейността.

По делото не е спорно, а и от представената справка от отдел „Лицензи“ в ИА „АА“ се установява, че за процесното МПС не е издадено удостоверение за обществен превоз на товари и няма заверено копие към лиценз на Общността.

За да се приложи мярката по чл. 106а от ЗавП е необходимо кумулативното наличие на две материалноправни предпоставки: 1.) да е извършен обществен превоз на пътници или товари и 2.) превозът да е осъществен с МПС, за което няма издадено удостоверение за обществен превоз на пътници или товари или няма заверено копие към лиценза на Общността.

Съгласно легалната дефиниция на § 1, т. 1 ДР на ЗАвП „Обществен превоз“ е превоз, извършван за чужда сметка или срещу заплащане и икономическа облага, който се извършва с моторно превозно средство, а според § 1, т. 2 ДР на ЗАвП "Превоз на товари" е превоз на товари с моторно превозно средство, осъществяван от лице за чужда сметка или срещу възнаграждение с моторни превозни средства, конструирани и оборудвани за превоз на товари, както и празните курсове, направени във връзка с превоза.

За моторното превозно средство, с което се извършва обществен превоз, следва да има издадено удостоверение за обществен превоз на пътници или товари или заверено копие към лиценза на Общността, или е включено в списък към удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници.

В случая по делото е категорично установено, че с превозно средство – специален автомобил марка М., модел „ТГА 41.480“ с рег. [рег.номер на МПС] от кат. N3G, собственост на Б. Ч., е извършен превоз на товари от водача Б. Ч., видно от пътен лист № 303001 от 14.03.2022г., както и от товарителница серия М № 676767, в която е посочен вида на товара – хумус.

Втората материалноправна предпоставка за прилагане на ПАМ по чл. 106а, ал. 1, т. 1, б. „а“ и т. 4, б. „б“ от ЗАвП визира липса на издадени документи - удостоверение за обществен превоз на пътници или товари, респ. заверено копие към лиценза на Общността. Това са отрицателни факти, чието доказване не е в тежест на ответника. Напротив, в тежест на жалбоподателя е да докаже, че за притежаваното от него МПС, с което е извършен превоз на товари, има издадени посочените документи. Такива доказателства не са представени нито в хода на административното, нито в хода на съдебното производство.

Изложеното обосновава извод, че е налице фактическия състав на чл. 106а, ал. 1, т. 1 от ЗАвП за прилагане на принудителна административна мярка, поради което оспорената заповед е материално законосъобразна.

Спазена е и преследваната от закона цел. ПАМ са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения чрез налагане на държавната принуда. Те имат превантивен и/или преустановителен характер, чието предназначение е да се осуети възможността на дееца да извърши други подобни нарушения и да се предотвратят неблагоприятните последици от това. Именно, с оглед непосредствената цел за ограничаване/преустановяване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване на обществения интерес, са наложени и процесните ПАМ, които имат ограничено по време действие само до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 месеца/година. В случая се касае за превоз на пътници, което е дейност с повишен риск за живота и здравето на хората. Това е наложило законодателят да установи специални изисквания, гарантиращи определено ниво на професионална компетентност и благонадеждност на водачите, техническа изправност и пригодност на моторното превозно средство. Значимостта на ценностите, върху които тази професионална дейност рефлектира, е обусловила подробна регламентация на национално и на европейско ниво. В тази връзка законодателят в чл. 6, ал. 1 ЗАвП императивно е посочил, че тези превози могат да се извършват само от превозвачи, които притежават лиценз или удостоверение за регистрация. Затова и извършването на която и да е от формите на регламентираната и контролирана дейност от ЗАвП без надлежно разрешение, лиценз или регистрация, е въздигнато в административно нарушение от една страна, и от друга е факт,

обулавящ прилагането на ПАМ.

По изложените съображения оспорената заповед № РД-14-1407/15.03.2022г. е законосъобразна, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, 27-ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. С. Ч. против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-1407/15.03.2022г., издадена от директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ С..

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: